

2023. április 23., Húsvét 3. vasárnapja – Lk 24,13-35

Együtt az úton!

Ez a történet megmutatja, hogy mit ad egy keserű, hitével, kételyeivel küszködő embernek az a tény, hogy Jézus feltámadt a halálból, és él.

Akkoriban sem hitték el a Jézus feltámadásáról szóló hírt, csak azok, akik találkoztak vele. És ma is azok jutnak örvendező hitre, akik találkoznak Vele. Lehetséges ez? Azt mondja a Szentírás és mutatja sok tapasztalat, hogy lehetséges. Hitünk szerint Jézus jelen van a világban.

Sokszor végigelméltük már ezt az emmauszi férfiokról szóló bibliai szakaszt.

Amint tudjuk, a zsidó nép római elnyomás alatt élt. Kemény adókat kellett fizetniük. Nagy volt a szegénység. Az ügyeskedők, az adószedők gazdagodtak. Az emberek között feszültség uralkodott. A vallás külső formáságok betartását jelentette. Várták a Messiást. Hamar felfigyeltek az emberek Jézusra. Tettei, szavai azt sejtették, hogy ő lesz a megígért Messiás. A két tanítvány is reménykedett. Csak azt nem értették, meddig vár még a rómaiak kiűzésével. A kereszten látva őt, odalett a reménységük, keserű reménytelenségbe zuhantak.

Csalódtak! Miben? A saját téves elvárásukban. Bár Jézus többször elmondta, hogy Jeruzsálembé kell mennie, szenvedni fog és megölik, de harmadnapra feltámad. Mivel a szenvedést nem tudták beilleszteni a maguk hamis képébe, ezért nem vették komolyan. Mászt vártak, az nem jött, kétségbe estek.

– Vajon hányszor lesz csalódottságunk oka, hogy mást gondolunk Istenről, mást várunk Tőle?!

Valami homályos sejtés mégis élhetett bennük, mert Jeruzsálemben maradtak pár napig. Az üres sírról hallott információ nem győzte meg őket. Szomorúak, mert nem hiszik, amit Jézus elmondott magáról.

– Így jár mindaz, aki csemegézik a Szentírásban. Mennyi keserűségtől óvhatnánk meg magunkat, ha komolyan vennénk, amit Jézus elmondott! Aggódunk, szomorkodunk a jövőnk miatt. Találgatunk, tanácskozunk, politizálunk... csak azt nem vesszük komolyan, amit Jézus a benne bízóknak mondott és ígér, erre az életre és a halálon túlra is.

Komikus a jelenet, amikor a két ember magyarázza, hogy milyen tragédia történt. Valójában az, akiről beszélnek, Jézus, ott megy mellettük.

– Nem ez jellemez minket is? Tanácstalanok vagyunk, válaszokat remélünk. Nem ismerjük fel, pedig velünk van. Van feltámadt Urunk? Vagy: Van szép vallásos szövegünk, de magatartásunkból nem lehet arra következtetni, hogy Jézus él a számunkra.

A tanítványokban a bizonyosság akkor alakul ki, amikor behívják Jézust. Beszélgettek Jézusról, hallgatták a magyarázatot, mindez megérintette a szívüket de amikor *behívják* magukhoz, egyszeriben megnyílik a szemük. *„Érthetetlen” bizonyosságuk lesz. Most már ők viszik a jó hírt.*

Azt gondolom, nem történhet ez másként ma sem. Aki megérti, hogy Jézus érte jött, az kezd kijönni a reménytelenségből. *„Az ajtóban állok és zörgetek. Aki meghallja a szavam, és kinyitja az ajtót, ahhoz bemegyek, és vele étkezem, ő meg velem”,* olvassuk a Jelenések könyvében (Jel 3,20).

Ma nagyon sok keserű ember él körülöttünk, sok minden szorongat bennünket is, és nem tudjuk, mi következik még.

Jézus velünk jár az életutunkon, hogy „helyre tegyen”! Velünk jönnek elbizonytalanodott embertársaink, és a feladatunk az lenne, hogy „segítsük” őket.

Horváth Józsi, Tata-Táska